

А Борис в същото време е "откритие" и за останалите – за татко Пиер, за Костов, той, по думите на Мария, е "човекът, за когото отдавна мечтаете". Около него се въртят техните "други" светове, без да стават по този начин по-малко далечни, непревземаеми, неясни...

А какво се случва с Иринините "други светове" по-нататък? Какво става с нейните "проекти", с нейните мечти? Конкретизацията на глобалния житейски проект смогва ли да запуши пролуките към отвъд? Заживяват ли "другите светове" като усвоени и крайни пространства, чието втвърдяване е неизбежно, или конкретно-битовото остава само стъпка към реализацията на абстрактно-метафизичното, което по правило постоянно убягва, принуждавайки към активност и целеустременост дирещия го?

На пръв поглед, сторената твърде рано и твърде безотговорно идентификация между "нейния тип" и Борис повлича въображението ѝ към гибел, към стихване не на страстите, а на "отвъдморските" им основания. Тя никога повече няма да успее да възвърне в пълнота "другите" си светове, нейният по-сетнешен "път" ще бъде една мъчителна по своята продължителност агония на скъсването с мечтите. Тази "пълна прилика с чертите на втория син на Редингота" "неусетно" подменя въображаемите "чудни задморски страни" с антиромантичния свят на "Никотиана", което вече е знак за сторена изневяра. Да персонифицираш тук и сега онова, което обозначава бъдещността – мечтата, ще рече да се поддадеш на настоящето и на неговата власт, да срутиш примамливостта на "другостта" – не поради абсурдността на визираното като свръхценност (Борис), а поради абсурдността на самото случване на "трансцендентната" другост, поради абсурдността на "съвпадението", по думите на Ем. Левинас⁶.

Но не се ли опитва точно от настоящето, от "съвпадението" да избяга Борис – все нови и нови печалби, все нова и но-

⁶ Времето и другото. С., 1995, с. 10.